

LBRIS

We know
books

Toamna în care ne-am găsit

Leila Sandra M.

CASSIUS
BOOKS

CAPITOLUL 1

Cum să încep? Sau mai bine spus: de unde? Toate au un început, nu-i așa? Însă asta înseamnă că au și un sfârșit.

Niciodată nu pare că suntem conștienți de prezent și nici nu-l prețuim cum ar trebui, ci mai degrabă fugim cât putem spre un viitor imprevizibil. Cât de fraier am fost că nu mi-am dat seama de toate acestea mai repede...

— Nick, ai auzit ce te-am întrebat? Hei, puștiule!

Îmi las privirea spre bătrânul Tom, care din unghiul ăsta seamănă atât de bine cu Bilbo Baggins¹ încât îmi încolțește un zâmbet pe buze.

— Bătrâne, cred că trebuie să-ți schimbi dioptriile. *Puști* poți să le spui ăloră de cinșpe' ani, nu mie.

— Când o să ajungi tu la vârsta mea...

— Cred că o să ne îngropi pe toți, râd în timp ce cobor cu grijă de pe scara rulantă din lemn vechi, cu brațele pline de cărți. Poftim!

Mă privește puțin uimit pe deasupra ramelor cafenii și groase, ale ochelarilor pătrățoși, fără de care nu mi-a fost dat să-l văd.

— Chiar credeai că nu te-am auzit? Nu mă mai subestima, îl cert în glumă.

Își aranjează ochelarii mai bine pe nas și pufnește pe nări ca un motan ofticat, după care se face nevăzut în spatele rafturilor înalte din mahon.

¹ Personaj din seria Stăpânul inelelor, de J. R. R. Tolkien.

LEPIS

We know

O atingere sfioasă mă provoacă să mă întorc.

— Scuze, crezi că ai putea să mă ajuți?

Mă blochez pentru o clipă, căci femeia din fața mea arată de parcă tocmai a fugit de la o gală sau premiera unui film; sau poate e doar soția unui multimilionar și s-a rătăcit.

— Alo! Poți, te rog, să mă ajuți cu ceva sau trebuie să apelez la altcineva mai competent?

Mă măsoară din priviri printre genele lungi și negre.

— Aveți nevoie de indicații? V-ați rătăcit?

— Poftim?

— Domnișoară Viktoria! apare de nicăieri bătrânul Tom și mă dă la o parte. V-ați întors? Nu v-am mai văzut de foarte mult timp!

— Mda, din câte îmi amintesc, aveți bibliotecari mai de doamne-ajută, ultima oară când am st aici.

— Oh, Nick? E în regulă băiatul, are doar o zi mai proastă. Cu ce vă putem ajuta?

— Caut o carte despre...

O aud cum spune în timp ce îl ia pe Tom de braț și îl trage după ea. Dacă toate femeile ar fi ca ea, am fi o specie pe cale de dispariție.

Uit complet de străina fandosită care m-a privit de parcă nuse de nasul ei și îmi continui treaba ca în oricare altă zi.

E începutul lui septembrie și odată cu schimbarea la culoare a frunzelor vor apărea și elevii.

Vara, biblioteca este o oază de liniște și răcoare. În restul anului, multă muncă și agitație.

Nu mi-a trecut prin minte niciodată că aș putea deveni bibliotecar, dar nu pot să zic că mă miră. Am adorat cărțile dintotdeauna. Când prietenii mei se distrau, îmbătându-se pe la

tot felul de petreceri dubioase, eu descopeream vieți și lumi noi. Asta nu înseamnă că am fost un tocilar sau băiat de casă. Am avut și eu momentele mele de rebeliune și nebunii.

Până acum cinci ani, am lucrat ca mecanic de motociclete la un service local, unde am și întâlnit-o pe Avery. Și odată cu despărțirea dintre noi, s-a încheiat și cariera mea ca mecanic.

Aveam nevoie de un început nou, de o schimbare, și primul lucru care mi-a ieșit în cale în momentul în care am aterizat în Westfield a fost anunțul de angajare pentru postul de bibliotecar.

Am aplicat fără să stau prea mult pe gânduri și așa l-am cunoscut pe bătrânul Tom, care m-a gătit la foc mic o bună perioadă de timp. Încă mă mai testează. Cred că-i o plăcere nevinovată de a sa.

Așez ultimele volume ale lui Phillip K. Dick pe raft și mă pregătesc să închei ziua. Mă gândesc cu jind la berea rece din frigider și la lasagna pe care trebuie doar să o încălzesc.

Și tocmai când să ies pe ușă...

— Nick, băiete! Stai așa! Am o treabă pentru tine.

Oftez și în loc să mă prefac că nu-l aud, mă întorc, deși presimt că voi regreta mai târziu.

— Nu o putem lăsa pe mâine? Tocmai mă pregăteam să plec.

— Nu, nu poate aștepta! E foarte important!

— Ce e așa de important?

— Trebuie să livrezi asta la conacul domnișoarei Viktoria.

Îmi pică fața. Bătrânul chiar e pus pe șotii. E deja trecut de opt seara.

— Dar ce scrie pe fruntea mea, Uber?

— *Uber-șmuber*, trebuie să îl livrezi numaidecât!

LEBDIS

We know

Îmi pune în mâini un pachet, care presupun că este o carte sau poate mai multe, judecând după greutate și formă.

— Și ei îi cade coroana dacă vine mâine după el?

— Cum să ai asemenea pretenții din partea ei? se miră bătrânul de parcă aș fi spus o blasfemie. Nu există așa ceva! Domnișoara Viktoria este un client foarte important și pretențios. Donațiile ei generoase ne țin în picioare biblioteca, așa că, termină cu ifosele astea de fetișcană și fuga-fuguța. Am anunțat-o deja că vii.

— Tom! Nu crezi că ar fi trebuit să te consulți cu mine înainte să vorbești în numele meu?

— Treaba e făcută. Nu mai avem ce discuta.

— Bine, dar îmi rămâi dator!

— Mai vedem!

— Totuși, ce carte a luat?

— E ceva rar. Nu pot să divulg. Să nu dea sfântu' să desfaci pachetul, că mă bagi în belele! M-ai înțeles, băiete?

Mă încrunt și privesc pachetul din mâini cu dispreț. Nu-mi vine să cred că am ajuns cărașul unei bogătașe care n-a ridicat un deget în viața ei.

Verific adresa și înjur printre dinți. E la dracu' în praznic.

Cu toate că Westfield nu e un oraș prea mare, cartierele periferice de bogătani sunt la câțiva kilometri în afara acestuia. Livrarea asta îl va costa scump pe Tom.

Sunt un tip simplu, iar ca să am destui bani pentru a mă muta în Westfield, am fost nevoit să-mi vând motocicletă. Am doar o bicicletă, pe care am găsit-o abandonată pe marginea drumului și pe care am făcut-o ca nouă. Norocul meu e că toamna aceasta e una blândă, mai călduroasă decât ar trebui și ploile încă nu se arată la orizont.

În timp ce îndes pachetul prețios în geanta mea tip mesager, mă bate gândul să îl deschid și să văd ce gusturi literare are diva pe nume Viktoria. Mă abțin până la urmă. Sunt un om etic și cinstit. Am să o întreb pe ea, dacă tot bat atâta drum.

Ai spune că la cei treizeci și opt de ani ai mei, o pantă în urcare precum Durby m-ar descuraja, însă mie îmi plac provocările, chiar dacă n-am mai urcat de mult o pantă cu o asemenea înclinație. Am evitat zona respectivă, nu de teamă, ci mai mult pentru că cei ca mine nu prea au ce căuta acolo. Pe *dealul bogătanilor*, cum îl mai numesc unii.

Îmi întind spatele bine, îmi aranjez cracii pantalonilor astfel încât să fiu sigur că nu se vor prinde în lanț, mai verific o dată geanta și încep să pedalez.

Viteza cu care parcurg drumul nu este una impresionantă, însă nu asta e scopul, ci acela de a ajunge întreg în vârf.

Ca în orice altceva, nu obișnuiesc să mă dau bătut cu una cu două. Nici dealul ăsta blestemat nu mă va face să mă dau bătut.

Mă clatin ușor când o pală de vânt mai puternică mă împinge fără milă, însă mă încăpățânez și împing mai tare în pedalele Shimano Ultegra PD-R8000 — am făcut cumva să le scot la un preț de nimic de la un puștiulică care habar nu avea ce bijuterii vinde — reușind în cele din urmă să ajung în vârf.

De aici, cartierul rezidențial strălucește ca o nestemată arămie.

Arunc o privire în urma mea și observ cu tristețe delimitarea evidentă între cele două lumi.

Jos — un orașel plin de oameni muncitori, calzi și săritori, care se străduiesc să trăiască de la o lună la alta. Sus — sau, mă rog, în cealaltă vale, o groapă îngrădită, plină de snobi și oameni care n-au muncit, real, în viața lor, fiind serviți tot de cei de jos. Cât de nedreaptă poate fi viața asta. Oftez și-mi continui drumul cu inima puțin mai grea.

LEBDIS | We know

Răcoarea nopții îmi pătrunde deja în oase. Dacă știam că va trebui să stau atât de mult pe afară, cu siguranță n-aș mai fi plecat doar cu jacheta de blugi pe mine.

Faptul că dau de o poartă imensă, neagră mă cam ia prin surprindere. De când m-am mutat în Westfield, nu mi-a trecut nicio clipă prin gând să vin în zona asta ca să o explorez.

Mă apropii de ceea ce pare a fi un interfon cu un singur buton și îl apăs. Din difuzorul bine mascat se revarsă vocea unui bărbat mai în vârstă.

— Am un colet pentru... mă uit rapid pe pachet pentru a nu mă face de cacao, domnișoara Viktoria Moon.

Bătrânul nu mai spune nimic și se aude un bâzâit. Poarta se retractează la fel de elegant pe cât arată și-mi permite să intru pe teritoriul *zeilor*.

Peisajul este copleșitor.

Casele, mai bine spus vilele, sunt atât de impunătoare și înalte încât îți taie răsuflarea. De mașinile parcate în fața lor nici nu mai zic. Până și aerul de aici pare scump. Prea scump pentru a fi respirat de plămâni mei săraci.

Casa Viktoriei este undeva pe partea dreaptă și se distinge cumva față de celelalte. Trebuie să recunosc că e făcută cu gust, ceea ce mă surprinde plăcut.

Îmi las bicicleta pe gazonul atent îngrijit, mă miros la sub braț ca să mă asigur că nu duhnesc, îmi șterg sudoarea adunată pe frunte și apăs butonul mic și roșu care este încadrat de o ramă ovală, aurie.

Aștept câteva minute bune. E de înțeles.

La cât de mare e căsoaia, cu siguranță durează până să ajungi la ușă.

Văzând că nu se întâmplă nimic, dau să apăs din nou, dar chiar în clipa respectivă ușa se deschide larg și în prag apare o fată cu ochi mari și negri care mă salută și vrea să pună mâna pe pachet.

— Nici să nu te gândești, draguța! Unde e stăpâna ta? Doar ei îi înmânez pachetul ăsta.

Fata mă privește ca pe un extraterestru. De parcă eu sunt cel care nu pricepe cum funcționează treburile.

— Pachetul, vă rog, insistă, dar nu mă clintesc.

— Singura persoană care va pune mâna pe coletul ăsta este Viktoria, ai înțeles?

— Vorbiți mai încet!

Nu îi înțeleg rugămintea. Vorbesc normal, nu am ridicat tonul.

Din spatele fetei se aud apropiindu-se o pereche de tocuri ce răsună în holul imens, pe care abia reușesc să-l văd prin crăpătura ușii.

Fata își pleacă rușinată capul și dispare în timp ce Viktoria iese în pragul ușii, îmbrăcată într-o rochie lungă de noapte, aurie, satinată și un halat din același material, vișiniu, strâns bine cu un cordon în jurul taliei ca de viespe.

— Așa se procedează la voi la țară? Vorbiți să vă audă tot cartierul? De discreție ai auzit? Știi ce e aia?

— Auzi, cucoană! Data viitoare când ai nevoie de o livrare specială, trimite pe unul dintre lacheii tăi ca să-ți ridice comenzile!

Femeia se aruncă pe mine și-mi astupă gura fără jenă, apoi se uită în sus.

Mă uit și eu, deși nu văd altceva decât acoperișul verandei.

Privirile ni se întâlnesc. Ochii ei căprui mă ard. Sapă adânc în ființa mea și mișcă ceva în interiorul meu. Mă ceartă și mă imploră în același timp, iar eu nu pot decât să mă întreb cine e femeia asta care îmi taie respirația, deși mă scoate din sărite.

— Pachetul, zice printre buzele îmbrăcate în roșu.

LEBIS | We know

— Nu. Mai întâi dă-te de pe mine și pe urmă vedem.

Probabil realizează și ea în ce ipostază ne-a pus pe amândoi și se retrage, întinzând mâna.

Mă uit la pachet și îmi amintesc de curiozitatea mea.

— Bătrânul Tom zicea că ai plătit o căruță de bani pentru asta. Ce e? Prima ediție din Twilight? Sau ceva de Jane Austen? Atât de clișeic.

— Nu te privește! Și da, e mai scumpă decât viața ta amărâtă.

Comentariul ei mă împunge.

— A, da? Atunci poate ar trebui să o păstrez și să o vând pe Ebay.

— Dă-mi pachetul, altfel îți promit că vei regreta.

Pufnesc în râs. Ce ar putea să-mi facă un metru jumătate de femeie?

Exagerez. Nu este chiar atât de mică de statură, dar în comparație cu mine, care ating cu nerușinare un metru nouăzeci, ea pare o zână pitică.

— Spune-mi ce titlu e, dacă tot am bătut atâta drum până aici cu bicicleta și pe urmă promit că ți-o predau.

Fața i se relaxează dintr-odată și mă privește puțin șocată. Sau poate de uimire.

— Cum adică ai venit până aici cu bicicleta?

Mă dau într-o parte și-i arăt bestia metalică pe două roți care zace în iarbă.

— De taxi sau Uber nu ai auzit? ridică din sprâncenele frumos aranjate, de parcă eu aș fi cel nebun.

— Da, bine, prințeso! Probabil pentru tine cincizeci de dolari e o nimica toată. Mărunțiș. Niciun om normal la cap nu ar arunca atâția bani pe o cursă! A, și mai trebuie să mă și întorc. Deci o sută.

— Vicky? Unde ești?

Din casă răsună vocea unui bărbat. Pare iritat. Îmi cobor privirea spre Viktoria și mă șochează să o văd atât de speriată.

— Te rog, îmi poți da pachetul?

Mă imploră. Vocea îi tremură și e aproape șoptită. Am o sumedenie de întrebări, dar văzând-o dintr-odată atât de înspăimântată, nimic nu mai contează.

Îi plasez pachetul în mâinile mici care acum tremură ușor și o urmăresc cu privirea cum dispare într-un suflet înapoi în casă.

Vocea bărbatului se aude din nou.

— Pe unde, naibii, umbli? Nu mă auzi? De ce trebuie să strig după tine?

Pe ea nu o aud. Apoi, ușa de la intrare se deschide din nou și apare fata de mai devreme.

— Doamna Moon vă mulțumește pentru serviciul prestat. V-aș ruga să părăsiți proprietatea.

— Este în regulă? Am auzit...

— Noapte bună, domnule!

Corect. Nu e locul meu să mă bag.

Îmi culeg bicicleta și mai arunc o privire peste umăr înainte să îmi văd de drum.

Fracțiunea aceea de secundă. Momentul acela în care și-a lăsat garda jos și mi-a dat voie să o văd. Privirea ei... începe să mă bântuie. Deși sunt conștient că e o prostie. Cine știe ce tâmpenii face pe la spatele bărbatului său? Până la urmă, nu e treaba mea.

Asta a fost prima și ultima oară când voi face pe curierul pentru prințesa Viktoria.